

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. listopadu 2024 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Holasové a soudkyň JUDr. Ivany Doubkové a Mgr. Lucie Kantorové **odvolání obžalovaných: a) B [redacted] B [redacted]**, narozeného [redacted] v [redacted], b) L [redacted] H [redacted], narozeného [redacted] v [redacted], c) státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Kladně a poškozených: d) Mgr. K [redacted] D [redacted], narozené [redacted], e) Z [redacted] D [redacted], narozeného [redacted], f) M [redacted] E [redacted] D [redacted], narozené [redacted], proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 28. května 2024, číslo jednací 6 T 2/2024 - 690, a rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), f), odstavec 2 trestního řádu se napadený rozsudek částečně **ruší, a to ve výroku o trestu ohledně obžalovaného B [redacted] B [redacted]** a ve výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy ve vztahu k poškozeným Mgr. K [redacted] D [redacted], narozené [redacted], Z [redacted] D [redacted], narozenému [redacted], a M [redacted] E [redacted] D [redacted], narozené [redacted].

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se ve věci znovu **rozhoduje tak, že:**

Obžalovaný

B [redacted] B [redacted], narozený [redacted] v [redacted], [redacted], trvale bytem [redacted],

se při nezměněném výroku o vině přčinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odstavec 1, 2 trestního zákoníku

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

odsuzuje

podle § 143 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **12 měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **24 měsíců**.

Podle § 82 odstavec 3 trestního zákoníku je obžalovaný povinen v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradit škodu, kterou způsobil trestnou činností.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu jsou **obžalovaní B [redacted] B [redacted] a L [redacted] H [redacted] povinni zaplatit v poměru k přiznaným částkám 40 % obžalovaný B [redacted] B [redacted] a 60 % obžalovaný L [redacted] H [redacted] poškozeným:**

Mgr. K [redacted] D [redacted], narozené [redacted], bytem [redacted]

1) na náhradě nemajetkové újmy za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké částku ve výši **757 860 Kč**,

2) na náhradě škody v souvislosti s náklady spojenými s péčí o zdraví částku ve výši **6 850 Kč**,

Z [redacted] D [redacted], narozenému [redacted] bytem [redacted]

1) na náhradě nemajetkové újmy za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké částku ve výši **757 860 Kč**,

2) na náhradě škody v souvislosti s náklady spojenými s péčí o zdraví částku ve výši **2 350 Kč**,

3) na náhradě škody v souvislosti s náklady pohřbu částku ve výši **27 260 Kč**,

M [redacted] E [redacted] D [redacted], narozené [redacted], bytem [redacted]

1) na náhradě nemajetkové újmy za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké částku ve výši **568 395 Kč**.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu **se poškození Mgr. K [redacted] D [redacted], Z [redacted] D [redacted] a M [redacted] E [redacted] se zbytky uplatněných nároků na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.**

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Kladně byli obžalovaní **B [redacted] B [redacted] a L [redacted] H [redacted] uznáni vinnými** přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a **odsouzeni**, konkrétně **B [redacted] B [redacted]** podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 16 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců za současného uložení povinnosti podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku v průběhu zkušební doby podmíněného

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

odsouzení podle svých sil nahradit škodu, kterou obžalovaný způsobil trestnou činností, a L [redacted] H [redacted] podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců rovněž za současného uložení povinnosti podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradit škodu, kterou obžalovaný trestnou činností způsobil.

2. Oba obžalovaní také byli soudem uznáni **povinnými zaplatit** podle § 228 odst. 1 trestního řádu v rozsahu 60 % obžalovaný L [redacted] H [redacted] a 40 % obžalovaný B [redacted] B [redacted], konkrétně
 - poškozené Mgr. K [redacted] D [redacted], narozené [redacted], za nemajetkovou újmu celkovou částku ve výši 908 136 Kč z toho obžalovaný H [redacted] ve výši 544 881,60 Kč a obžalovaný B [redacted] ve výši 363 254,40 Kč, a za léčebné výlohy celkovou částku ve výši 6 850 Kč, z toho obžalovaný H [redacted] ve výši 4 110 Kč a obžalovaný B [redacted] ve výši 2 740 Kč;
 - poškozenému Z [redacted] D [redacted], narozenému [redacted], jednak za nemajetkovou újmu celkovou částku ve výši 908 136 Kč z toho obžalovaný H [redacted] ve výši 544 881,60 Kč a obžalovaný B [redacted] ve výši 363 254,40 Kč, jednak na náhradě škody na nákladech spojených s pohřbem částku ve výši celkem 29 610 Kč z toho obžalovaný H [redacted] ve výši 17 766 Kč a obžalovaný B [redacted] ve výši 11 844 Kč a poškozené M [redacted] E [redacted] D [redacted], narozené [redacted], za nemajetkovou újmu celkovou částku ve výši 756 780 Kč z toho obžalovaný H [redacted] ve výši 454 068 Kč a obžalovaný B [redacted] ve výši 302 712 Kč a
 - Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, IČ 41197518, částku v celkové výši 3 882 Kč, z toho obžalovaný H [redacted] ve výši 2 329,20 Kč a obžalovaný B [redacted] ve výši 1 552,80 Kč.
3. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu pak byli poškozeni Mgr. K [redacted] D [redacted], Z [redacted] D [redacted] a M [redacted] E [redacted] D [redacted] **odkázáni** se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaní uvedených přečinů dopustili tím, že **obžalovaný B [redacted] B [redacted]** dne 30. 4. 2022 v době kolem 12:45 hodin, v katastru obce [redacted], okres [redacted], v prostoru pískového lomu, v rozporu s ustanovením § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jako statutární orgán pobočného spolku Ú [redacted] [redacted], který byl organizátorem a pořadatelem veřejně přístupné akce - závodů nákladních vozidel v terénu tzv. [redacted], v souvislosti s organizací těchto závodů a v souladu s obecnou prevenční povinností zakotvenou v ustanovení občanského zákoníku, nedbal náležité opatrnosti předcházející vzniku újmy na životě a zdraví, neboť nevyhodnotil možná rizika a nepřijal dostatečná opatření k zajištění bezpečnosti návštěvníků akce, zejména pak nezabezpečil místa s pohybem soutěžních vozidel mimo závodní trať, která současně byla volně přístupná i divácké veřejnosti, tato riziková místa nezajistil bezpečnostními páskami vymezujícími prostor pro pohyb diváku a zamezujícími vjezd soutěžních vozidel či je nezabezpečil jiným vhodným způsobem např. varovnými cedulemi s upozorněním na riziko pohybu vozidel v těchto místech nebo pomocí členů pořadatelské služby, kteří by zajistili signalizaci nebezpečí jak divácké veřejnosti, tak řidičům přejíždějících závodních vozidel apod., přičemž v důsledku nepřijetí takovýchto bezpečnostních opatření, v horní části závodiště, na rovné plošině volně přístupné veřejnosti a současně v místě volného přejezdu soutěžních vozidel z jedné závodní sekce do druhé, došlo k nehodovému ději tak, že poškozený nezletilý O [redacted] D [redacted], narozený [redacted], v doprovodu svého strýce a tety obviněných L [redacted] a J [redacted] H [redacted], vběhl do jízdní dráhy přijíždějícího nákladního vozidla typu [redacted], které řídil S [redacted] V [redacted], konkrétně naběhl na bok pravého kola přední nápravy vozidla, přičemž došlo k sesunutí těla poškozeného nezletilého O [redacted] D [redacted] pod kola vozidla a jeho následnému přejetí, vlivem kterého utrpěl rozmoždění hlavy a tomuto zraněním na místě nehody podlehl, a takto obviněný jednal, ačkoliv znal rizika spojená s konáním automobilových závodů a nedodržením opatření pro zajištění jejich divácké bezpečnosti, a

obžalovaný L [redacted] **H** [redacted] dne [redacted] v době kolem 12:45 hodin, v katastru obce [redacted], okres [redacted], v prostoru pískovcového lomu, v rozporu s ustanoveními 858 a § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, nedbal náležitě obezřetnosti směřující k předcházení vzniku újmy na životě a zdraví v souladu s obecnou prevenční povinností zakotvenou v ustanovení občanského zákoníku, současně nezajistil náležitý dohled nad svým nezletilým synovcem poškozeným **O** [redacted] **D** [redacted], narozeným [redacted], který byl svěřen do jeho péče matkou **K** [redacted] **D** [redacted], a nepřijal náležitá opatření k ochraně jeho života, neboť se jako divák s vědomím vstupu na vlastní nebezpečí účastnil s nezletilým dítětem závodů nákladních vozidel v terénu tzv. [redacted], organizovaných pobočným spolkem **Ú** [redacted] [redacted], zároveň si byl vědom toho, že do prostoru pro diváckou veřejnost mají volný přístup i soutěžní vozidla, v okamžiku, kdy na veřejně přístupnou plochu závodistiště, kde se s nezletilým pohyboval, přijíždělo soutěžní nákladní vozidlo typu [redacted], které řídil **S** [redacted] **V** [redacted], a jehož příjezd a přejezd mohl zaznamenat, nezajistil pohyb nezletilého dítěte jištěním jeho osoby a nechal ho volně se pohybovat, přičemž poškozený nezletilý **O** [redacted] **D** [redacted] v okamžiku, kdy se nákladní vozidlo typu: [redacted], přibližovalo k místu jeho pohybu, vběhl do jízdní dráhy tohoto vozidla, konkrétně naběhl na bok pravého kola přední nápravy, došlo k sesunutí těla nezletilého poškozeného pod kola vozidla a jeho následnému přejetí, vlivem kterého utrpěl rozmoždění hlavy a tomuto zranění na místě nehody podlehl, a takto obviněný jednal, ačkoliv znal rizika spojená s konáním automobilových závodů pro jejich návštěvníky a mohl je předvídat, zvláště pak v situaci, ve které nebyl důsledně vymezen prostor pro diváckou veřejnost a pohyb soutěžních vozidel.

5. Dále byli uvedeným rozsudkem **obžalovaný S** [redacted] **V** [redacted], narozený [redacted] v [redacted], a **obžalovaná J** [redacted] **H** [redacted], rozená **P** [redacted], narozená [redacted] v [redacted], podle § 226 písm. a) **trestního řádu zproštění obžaloby** Okresního státního zastupitelství v Kladně ze dne 29. 12. 2023, sp. zn. 1 Zt 82/2023, pro skutky, jimiž měli spáchat přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku tak, že:

obžalovaný S [redacted] **V** [redacted] dne 30. 4. 2022 v době kolem 12:45 hodin, v katastru obce [redacted], okres [redacted], v prostoru pískovcového lomu, v rozporu s ustanovením § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jako účastník závodů nákladních vozidel v terénu tzv. [redacted] na pozici řidiče soutěžního vozidla typu: [redacted], organizovaných pobočným spolkem [redacted] [redacted], nedbal náležitě opatrnosti k předcházení vzniku újmy na životě a zdraví v souladu s obecnou prevenční povinností zakotvenou v ustanovení občanského zákoníku, neboť jako řidič nákladního vozidla s částečně omezenými výhledovými podmínkami do pravého a levého boku vozidla, při přejezdu ze závodní sekce vjel do veřejnosti přístupného prostoru, kde se pohybovali dospělí s dětmi, během jízdy se náležitě i pomocí jiné osoby nepřesvědčil, zda se v koridoru jízdy vozidla, v pravém bočním prostoru, kde neměl dostatečný výhled, nenachází nějaké osoby, zejména děti, jejichž pohyb mohl předtím z vozidla pozorovat, na něž mohl zareagovat zastavením vozidla, přičemž poškozený nezletilý **O** [redacted] **D** [redacted], narozený [redacted], v doprovodu svého strýce a tety obviněných **L** [redacted] a **J** [redacted] **H** [redacted], vběhl do jízdní dráhy projíždějícího nákladního vozidla typu [redacted], které řídil obviněný, konkrétně naběhl na bok pravého kola přední nápravy, přičemž došlo k sesunutí těla poškozeného nezletilého **O** [redacted] **D** [redacted] pod kola vozidla a jeho následnému přejetí, vlivem kterého utrpěl rozmoždění hlavy a tomuto zranění na místě nehody podlehl, a takto obviněný jednal, ačkoliv jako řidič soutěžního vozidla znal rizika spojená s konáním automobilových závodů, zvláště pak v situaci, ve které nebyla dodržena možná bezpečnostní opatření, zejména pak nebyl striktně vymezen prostor pro diváckou veřejnost a pohyb soutěžních vozidel, a

obžalovaná J [redacted] **H** [redacted] dne 30. 4. 2022 v době kolem 12:45 hodin, v katastru obce [redacted], okres [redacted], v prostoru pískovcového lomu, v rozporu s ustanoveními § 858 a § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, nedbala náležitě obezřetnosti směřující k předcházení vzniku újmy na životě a zdraví v souladu s obecnou prevenční povinností

zakotvenou v ustanovení občanského zákoníku, současně nezajistila náležitý dohled nad svým nezletilým synovcem poškozeným O [REDACTED] D [REDACTED], narozeným [REDACTED], který byl svěřen do její péče matkou K [REDACTED] D [REDACTED], a nepřijala náležitá opatření k ochraně jeho života, neboť se jako divák s vědomím vstupu na vlastní nebezpečí účastnila s nezletilým dítětem závodů nákladních vozidel v terénu tzv. [REDACTED], organizovaných pobočným spolkem [REDACTED], zároveň si byla vědoma toho, že do prostoru pro diváckou veřejnost mají volný přístup i soutěžní vozidla, v okamžiku, kdy na veřejně přístupnou plochu závodistiště, kde se s nezletilým pohybovala, přijíždělo soutěžní nákladní vozidlo typu [REDACTED], které řídil S [REDACTED] V [REDACTED], a jehož příjezd a přejezd mohla zaznamenat, nezajistila pohyb nezletilého dítěte jištěním jeho osoby a nechala ho volně pobíhat, přičemž poškozený nezletilý O [REDACTED] D [REDACTED] v okamžiku, kdy se nákladní vozidlo typu: [REDACTED], přibližovalo k místu jeho pohybu, vběhl do jízdní dráhy tohoto vozidla, konkrétně naběhl na bok pravého kola přední nápravy, došlo k sesunutí těla nezletilého poškozeného pod kola vozidla a jeho následnému přejetí, vlivem kterého utrpěl rozmoždění hlavy a tomuto zranění na místě nehody podlehl, a takto obviněná jednala, ačkoliv znala rizika spojená s konáním automobilových závodů pro jejich návštěvníky a mohla je předvídat, zvláště pak v situaci, ve které nebyl důsledně vymezen prostor pro diváckou veřejnost a pohyb závodních vozidel,

neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž jsou obžalovaní stíháni.

6. Proti rozsudku podali v zákonné lhůtě **odvolání obžalovaní B [REDACTED] a H [REDACTED]**, dále **státní zástupkyně** Okresního státního zastupitelství v Kladně i **poškození** Mgr. K [REDACTED] D [REDACTED], Z [REDACTED] D [REDACTED] a M [REDACTED] E [REDACTED] D [REDACTED].
7. **Obžalovaný B [REDACTED] B [REDACTED]** v písemně odůvodněném odvolání obhájcem napadá všechny výroky rozsudku, jež se ho týkají, přičemž v souladu s uplatněnou obhajobou v nalézacím řízení soudu I. stupně vytýká zejména nedostatečné hodnocení důkazů bez pečlivého uvážení všech okolností jednotlivě i v jejich souhrnu s izolovaným hodnocením důkazů svědčících v jeho neprospěch, a učinění nesprávných skutkových a právních závěrů bez opory v provedených důkazech. Odvolání strukturoval do několika částí. V první řadě nesouhlasí se závěrem soudu ohledně nehodového děje. K němu nedošlo v důsledku domnělého nepřijetí dostatečných opatření k zajištění bezpečnosti návštěvníků akce, ale pro nekontrolovaný pohyb nezletilého vběhnutím do boku vozidla, čemuž organizátor nemohl žádným způsobem předejít a zabránit. Ve druhé části obžalovaný namítá svoji trestněprávní odpovědnost coby fyzické osoby, když ze všech relevantních a dostupných dokumentů, jež jsou součástí soudního spisu, vyplývá, že pořadatelem a organizátorem závodů T [REDACTED] byl pobočný spolek [REDACTED], IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], zapsaný ve spolkovém rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, tehdy zastoupený statutárním orgánem obžalovaným B [REDACTED] B [REDACTED], předsedou pobočného spolku. Obžalovaný nepochybně, že za pobočný spolek činil právní jednání, protože to vyplývalo z výkonu funkce předsedy jako statutárního orgánu, odmítá však závěr soudu, že by činil „...v podstatě veškeré nezbytné úkony pro spolek“. Obžaloba tak měla být podána výlučně proti pořadateli a organizátorovi akce, tj. vůči pobočnému spolku [REDACTED], případně i proti hlavnímu sportovnímu komisaři svědkovi P [REDACTED] K [REDACTED], který bez dalšího udělil pokyn obžalovanému řidiči S [REDACTED] V [REDACTED] vydat se ze soutěžní sekce vyprošťovat jiný závodní nákladní automobil do jiné soutěžní sekce. Obžalovaný nesouhlasí ani s kvalifikovaným jednáním spočívajícím v porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uložené podle zákona, jež je obžalobou a soudem dovozováno z porušení obecné zásady generální prevence upravené v ustanovení § 2900 občanského zákoníku. Odkazuje v tomto směru na komentářovou literaturu a dovolací judikaturu Nejvyššího soudu, jež mu v tomto ohledu dává za pravdu, neboť k § 143 odst. 1, resp. odst. 2 trestního zákona a § 2900 občanského zákoníku podobnou úvahu jakou uvedl nalézací soud, nenalezneme. Zásadu generální prevence obžalovaný neporušil, neboť okolnostem a charakteru sportovně kulturní akce [REDACTED] a zvyklostem při pořádání takové sportovně kulturní akce

vyhověl a dostál, a potřebná míra opatrnosti a zajištění nezbytných opatření k bezpečnému průběhu veřejně sportovní akce byly organizátorem zajištěny. V dané souvislosti k tomu připomíná nejen zajištění akce pořadatel a hlasatelem a řádné poučení závodících řidičů včetně vyzkoušení řidičských schopností S [redacted] V [redacted] v dubnu 2021 coby nováčka závodů, ale, a to především výpovědi svědků zmiňujících mimo jiné, že přibližování a příjezd nákladního soutěžního vozidla bylo vidět i slyšet, dále výpovědi svědků, kteří zaznamenali pohyb nezletilého před tragickou kolizí a také výpověď znalce Ing. Rozlivky, že příčinou nehodového děje bylo vběhnutí nezletilého poškozeného do boku nákladního vozidla, přičemž zdůrazňuje, že ani participace doprovodného vozidla oznamující příjezd nákladního soutěžního vozidla nemohla uvedené tragické události zabránit či jakkoli předejít. Dále argumentuje zajištěním akce a poučením návštěvníků prostřednictvím návštěvního řádu a vstupenek s tím, že jednak v nich byli návštěvníci upozorněni na to, že vstupují do areálu závodiště dobrovolně a na svoje vlastní nebezpečí a že je zakázáno vstupovat do ohraničených soutěžních sekcí, a jednak, s odkazem na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 2. 12. 2020, sp. zn. 6 C 417/2019, že obecně každý návštěvník zakoupením vstupenky či svým vstupem potvrzuje, že se zcela a řádně seznámil s návštěvním řádem, že mu zcela porozuměl, souhlasí s jeho obsahem a veškerými v něm stanovenými podmínkami, zavazuje se jej respektovat a dodržovat a považuje jej pro sebe za zcela závazný. Závěrečné části odvolání obžalovaného jsou pak věnovány historickému exkurzu [redacted] a pořadatelským zkušenostem pobočného spolku zastoupeného obžalovaným a zpochybnění správnosti výroků adhezního řízení, jimiž byl obžalovaný uznán povinným pozůstalým zaplatit přiznané částky. Podle jeho názoru v rozsudku zcela absentují důvody a úvahy soudu, proč byla náhrada rozložena v poměru 40 % a 60 % procent v neprospěch obžalovaného a v případě odškodnění duševních útrap pro pozůstalé proč došlo k jeho navýšení o 20 % bez prokázání zákonných podkladů. Obžalovanému je celé tragické události, s níž se dosud lidsky nedokázal vnitřně vyrovnat, nesmírně líto. Má však za to, že jí bohužel nebylo možno z jeho strany předejít. Jeho vina tak nebyla prokázána, a proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek okresního soudu zrušil a sám ho obžaloby zprostil v plném rozsahu podle § 226 písm. a) trestního řádu, eventuálně aby po zrušení rozsudku věc tomuto soudu vrátil.

8. Rovněž **obžalovaný** L [redacted] H [redacted] v odvolání koncipovaném jeho obhájcem nesouhlasí se skutkovým stavem, který shrnul soud I. stupně ve svém rozhodnutí, neboť ten podle jeho názoru nebyl v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu zjištěn bez důvodných pochybností. Důkazy soudem provedené totiž netvoří logický ucelený řetězec, který je dostatečným podkladem pro výrok o vině obžalovaného a jeho závěry jsou v rozporu s provedeným dokazováním. Okresní soud podle obžalovaného zcela ignoroval zásadu trestního práva „in dubio pro reo“, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného a ignoroval zásadu subsidiarity trestní represe. Soud I. stupně dovedl vinu obžalovaného ze závěru, že nezajistil dostatečnou kontrolu nad chováním nezletilého a umožnil mu pohyb k projíždějící [redacted], která ho následně přejela a usmrtila, načež uzavřel, že u obžalovaného míra potřebné obezřetnosti a opatrnosti nebyla zachována. Obžalovaný s touto úvahou soudu obecně souhlasí, nicméně se nepovažuje za osobu, která by tragédii mohla předejít. Je totiž v logickém rozporu s provedeným dokazováním, z něhož vyplynulo, že obžalovaný H [redacted] v místě a čase tragické události nemohl na danou situaci zareagovat lépe či rychleji, resp. situaci zabránit či jí předejít. Odkazuje se v tomto směru na svědecké výpovědi T [redacted] B [redacted], M [redacted] J [redacted], V [redacted] F [redacted], R [redacted] H [redacted], S [redacted] J [redacted], L [redacted] J [redacted] a V [redacted] Š [redacted], ze kterých cituje a shrnuje, že nikdo z nich u obžalovaného nezmínil jeho neopatrnost, neobezřetnost či lehkovážnost jako skutečnost, která by měla podíl na neštěstí, naopak se všichni shodli na tom, že z jeho strany byla reakce zcela adekvátní a v nastalé situaci nemohl neštěstí nikterak zabránit, a v odpovědi na otázku, zda šlo tragické situaci nějak předejít, zmiňovali jednak lepší zabezpečení ze strany pořadatelské služby a jednak neadekvátní rychlost vozidla. Soud sice výpovědi jmenovaných svědků v odůvodnění rozsudku konstatuje, blíže však neodůvodňuje, proč jim v té části, zda obžalovaný mohl či nemohl reagovat lépe, nevěří.

Obžalovanému se dále jeví jako zarážející rovněž fakt, že soud v podstatě ignoroval výpovědi svědků, kteří příčinu neštěstí spatřovali v neadekvátní rychlosti vozidla v daném místě a také, že na jedné straně ve vztahu k řidiči vozidla shrnuje, že svědci popisovali, že se v podstatě jednalo o mžik a náhlou reakci nezletilého, na níž nemohl řidič reagovat, na straně druhé však totožný pohled svědků na možnost reakce obžalovaného ignoruje a nikterak nebere blíže do úvahy možnost, že by se vozidlo pohybovalo pomaleji. Jinými slovy si tak soud podle názoru obžalovaného vybral tu možnost, že obžalovaný neměl nezletilého pod kontrolou, ačkoli to nikdo ze svědků netvrdí, zatímco řidič vozidla nemohl předpokládat, že se dítě směrem k vozidlu vydá, nezohlednil však, že kdyby řidič jel pomaleji, obžalovaný by reálně měl možnost na vozidlo reagovat a nezletilý by ani neměl možnost se k boku vozidla dostat. Obžalovaný se tak neztotožňuje s názorem prvního soudu, že jednání řidiče vozidla nebylo dostatečně významnou příčinou pro vznik dopravní nehody a nesouhlasí ani se závěrem soudu, o němž opírá své rozhodnutí o vině obžalovaného, že obžalovaný nechal poškozeného nezletilého O. se volně pohybovat a nezajistil jeho pohyb a že mohl příjezd a přejezd zaznamenat, neboť nejenže tento závěr nemá oporu ve svědeckých výpovědích, ale je dokonce v přímém rozporu s těmito důkazy. Obžalovaný rovněž namítá, že v nalézacím řízení nebylo bez dalšího vyloučeno, že držel nezletilého poškozeného za ruku, resp. nebylo bez důvodných pochybností se 100% jistotou prokázáno, jakým způsobem ke střetu nezletilého s vozidlem došlo, když někteří svědci dokonce uvedli, že v době střetu držel poškozeného za ruku a kola vozidla nezletilého z ruky obžalovanému vytrhla. To je v přímém rozporu s výrokovou částí rozsudku, v níž je uvedeno, že nezajistil pohyb nezletilého jištěním jeho osoby a nechal ho volně se pohybovat, a proto nad rámec shora uvedené argumentace uplatňuje aplikaci zásady „in dubio pro reo“, neboť objektivně nelze přesně určit, jak došlo ke kolizi nezletilého s vozidlem. V závěru odvolání pak obžalovaný s odkazem na provedené dokazování vyslovuje nesouhlas s tím, že by tragickou událost zavinil měrou ve výši 60 %, jak stanovil okresní soud a ve shodě se závěrečnou řečí, v níž poukázal na určitou podobnost s dalšími tragickými případy, které byly řešeny jednak Městským soudem v Brně pod sp. zn. 3 T 35/2021, Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 5 To 174/2021 a Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 5 Tdo 162/2023 a jednak Okresním soudem v Karviné - pobočka v Havířově pod sp. zn. 102 T 184/2013, namítá, že se první soud nevypořádal s argumentací ohledně toho, zda jeho jednání či opomenutí dosáhlo stupně potřebné intenzity a škodlivosti, aby toto jednání či opomenutí mohlo být posuzováno jako trestné. Nevylučuje tím své spoluzavinění, resp. spolu způsobení tragického následku, má však za to, že toto spoluzavinění nedosahuje takové intenzity a škodlivosti, aby se jednalo o zavinění v trestněprávní rovině, kdy by se prostředků trestního práva mělo využít až jako ultima ratio, tj. jako nejzazšího prostředku, kdy navíc nemůže být pochyb o tom, že takováto lidská ztráta je mnohonásobně horší než jakýkoliv trest. Navrhuje tedy, aby Krajský soud v Praze zrušil napadený rozsudek a obžalovaného zprostil obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

9. Pokud jde o **odvolání státní zástupkyně**, ta je podala výlučně v neprospěch obžalovaného S. V. Vyjadřuje jím nesouhlas s tím, že byl zproštěn obžaloby poté, co soud s odkazem na závěry znalce z oboru dopravy neshledal v jeho jednání dostatečně významnou příčinu pro vznik tragického následku v podobě smrti nezletilého. Podle jejího názoru soud nesprávně vymezil hranici stupně opatrnosti, kterou bylo po obžalovaném možno požadovat ve smyslu ustanovení § 2900 občanského zákoníku, když nejenže nedostatečně vyhodnotil význam pozice obžalovaného V. coby řidiče nákladního vozidla na závodech a pominul jeho povinnosti spojené s obecnými organizačními zásadami automobilových závodů, ale také v rámci skutkových zjištění nedostatečně vyhodnotil subjektivní a objektivní vymezení potřebné míry opatrnosti, kterou byl obžalovaný povinen zachovat v souladu s generální prevenční povinností, tj. počínat si tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného. Konkrétně nedoceníl, že obžalovaný na závodech zastával pozici řidiče soutěžního vozidla, jehož technická specifika znal, byl tedy součástí organizační struktury závodů,

kteřá kromě soutěže v závodních sekcích zahrnovala i přejezdy mezi jednotlivými sekcemi, také že tento prostor byl bez jakéhokoliv prostorového uspořádání a minimálních bezpečnostních pravidel zpřístupněn pro jeho diváckou atraktivitu veřejnosti včetně dětí a současně byl vymezen i pro přejezd soutěžních vozidel, a že před tragickou událostí byl obžalovaný ze strany traťového komisaře pověřen k vyproštění uvízlého nákladního vozidla, což předpokládalo přejezd/vjezd nákladního vozidla právě do těchto míst, která v daný moment představovala značně vysoké riziko ohrožení zdraví chodců. Jestliže obžalovaný svolil k vjezdu mezi diváckou veřejnost, pak podle odvolatelky převzal odpovědnost za počínání návštěvníků akce a i jemu z takového jednání, konkrétně stylu jeho jízdy, plynuly povinnosti z ustanovení § 2900 občanského zákoníku. V dané souvislosti státní zástupkyně obecně odkázala jednak na svědecké výpovědi, v nichž se svědci shodli na tom, že právě v těchto situacích diváci nezdědka projevovali nekázeň, když se k soutěžním vozidlům přibližovali a dále na závěry znalce z oboru dopravy, podle nichž byly obě strany vzájemně spatřitelné a že by šlo střetu zabránit, pokud by řidič vozidlo zastavil, a jednak na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž je třeba na řidiče motorových vozidel vždy klást vyšší nároky, neboť porušení při takové činnosti s sebou nutně nese vyšší riziko způsobení trestněprávně relevantního následku v podobě újmy na zdraví. Protože si obžalovaný nepočínal s dostatečnou pozorností a předvídatostí kterou s ohledem na situaci měl a mohl zachovat, a trestného jednání se tak dopustil z nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když nevěděl, že svým jednáním může následek spočívající v porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem způsobit, ačkoliv o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl, státní zástupkyně navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil v napadeném zprošťujícím výroku a věc v této části okresnímu soudu vrátil k novému rozhodnutí.

10. K odvolání státní zástupkyně se prostřednictvím svého obhájce **písemně vyjádřil obžalovaný S [redacted] V [redacted]**, který s odkazem na provedené dokazování, zejména závěry provedené rekonstrukce na místě a závěry znaleckého posudku znalce Ing. Rozlivky, navrhl jeho zamítnutí. Rozhodnutí soudu, že řidič nemohl nehodě zabránit, jel v koridoru, který byl čistý, a dítě mu nešťastnou náhodou naběhlo ze strany na pravé přední kolo, kde bylo za oděv zachyceno gumovými špalky pneumatika, které má z boku, považuje za správné a spravedlivé, na rozdíl od obžaloby a jejího odvolání, které podle jeho názoru nesou určité znaky podjatosti, když jimi nejsou akcentováni svědci, kteří hovoří ve prospěch obžalovaného.
11. **Poškození pozůstalí zemřelého O [redacted] D [redacted], rodiče K [redacted] a Z [redacted] D [redacted] a sestra M [redacted] E [redacted] D [redacted]** odvoláním podaným prostřednictvím svého zmocněnce nezávisle na sobě brojí proti výrokům rozsudku, jimiž soud rozhodl o odškodnění duševních útrap v souvislosti s usmrcením osoby blízké podle § 2959 občanského zákoníku, v případě rodičů částkami ve výši 908 136 Kč a v případě nezletilé sestry částkou ve výši 756 780 Kč. Tyto částky považují za nedostatečné vzhledem k nadstandardní intenzitě jejich vztahu se zemřelým, zásadním dopadům na život rodiny, věku zemřelého, skutečnosti, že byl jejich prvním společným dítětem, také pro způsob, jakým se o smrti nezletilého dozvěděli a jak byla věc prezentována v médiích, když v dané souvislosti připomínají i to, že ani ze strany obžalovaných B [redacted] a V [redacted], ani ze strany pobočného spolku [redacted] se jim vyjma poměrně strohého sdělení v rámci hlavního líčení nedostalo jakéhokoli projevu účasti. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 2022, sp. zn. 25 Cdo 3084/2022, a rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. 25 Cdo 281/2019, proto považují za odpovídající navýšení základní částky této relutární náhrady pro každého z nich na dvojnásobek, tj. na částku 1 513 560 Kč. Poškozený Z [redacted] D [redacted] pak podaným odvoláním zároveň nesouhlasí s tím, že mu nebyla přiznána náhrada škody ve výši 2 350 Kč za léčebné výlohy podle § 2960 občanského zákoníku, konkrétně za psychologickou terapii, které se po události musel podrobit.

12. Krajský soud v jako soud II. stupně z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, když k vadám, které nebyly odvoláními výslovně vytýkány, odvolací soud mohl přihlížet, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž odvolání byla podána, a dospěl k závěru, že soud I. stupně pochybil toliko ve výroku o trestu v případě obžalovaného B. a ve výrociích adhezního řízení, jak ještě bude uvedeno. K věci zaujal následující stanovisko.
13. Předně však považuje za důležité uvést, že proti zprošťujícímu výroku ohledně obžalované J. H. nebylo podáno odvolání, a proto tento výrok nebyl soudem II. stupně přezkoumáván.
14. Dále je třeba konstatovat, že stejně jako orgány přípravného řízení, tak i soud I. stupně věnoval projednávání věci patřičnou pozornost. Zákonným způsobem provedl všechny důkazy, které se nabízely a kterých bylo třeba k náležitému objasnění věci, a nedopustil se přitom žádných procesních pochybení, které by měly vliv na objasnění věci ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu, nebo které by vedly ke zkrácení práv obžalovaných. Jeho postup ve věci tak lze plně akceptovat. Není pochyb ani o tom, že provedené důkazy následně hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl tak k logicky přijatelným závěrům, které formulovat ve skutkové větě rozsudku. Jeho skutková zjištění mají zřejmou obsahovou návaznost na provedené důkazy a nevzbuzují pochyb, třebaže s tím obžalování B. a H. nesouhlasí.
15. Okresní soud rovněž dostal povinností uloženým v § 125 odst. 1 trestního řádu, pokud jde o odůvodnění napadeného rozsudku, neboť v něm nejenže vyjmenoval všechny důkazy, z nichž vycházel, ale dostatečně konkrétně popsal jejich obsah, vyložil úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil, uvedl, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, vysvětlil, čemu uvěřil a proč, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných a jaké důvody jej nakonec vedly k vyhlášení napadeného rozsudku, s jehož racionálními závěry se až na zmíněné dvě výjimky týkající se trestu a náhrady škody a nemajetkové újmy mohl odvolací soud ztotožnit. Na pregnantní odůvodnění napadeného rozsudku (zejména odstavce 31 až 43) proto může odvolací soud z důvodu procesní ekonomie prakticky ve všech směrech odkázat, neboť by jen opakoval to, co uvedl okresní soud, a v odůvodnění svého rozhodnutí reagovat jen na stěžejní námitky podaných odvolání. Odvolatelé sice ve svých podáních vznesli celou řadu námitek, avšak téměř se všemi se vypořádal již okresní soud.
16. Nezbyvá proto než konstatovat, že se lze plně ztotožnit se závěry soudu I. stupně rozvedenými v odstavcích 31 až 33 odůvodnění napadeného rozsudku, tedy s tím, že v dané věci není pochybností o tom kdy, kde, za jakých podmínek a s jakými následky došlo k nehodovému ději. Výpověďmi obžalovaných manželů H. a B. i V., výpověďmi svědků B., H., M. a J., kteří byli přímými svědky kolize nezletilého s nákladním vozem a dokázali k tomu poskytnout relevantní údaje bez domněnek, dále protokolem o ohledání místa činu spolu s náčrtem a foto i video dokumentací, znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a znaleckým posudkem Ing. Tomáše Rozlivky, znalce z oboru doprava, specializace technické posudky o příčinách silničních nehod, bylo spolehlivě prokázáno, že se poškozený nezletilý O. D., synovec manželů H. ve věku 17 let a 10 měsíců, s nimi účastnil jako divák závodů nákladních vozidel v terénu tzv. organizovaných pobočným spolkem v pískovém lomu v katastru obce, kde ho měl na starost právě obžalovaný L. H. zatímco obžalovaná H. se starala o nezletilou neteř, přičemž v momentě, kdy nijak nezabezpečenou veřejně přístupnou plochou závodního areálu přejíždělo soutěžní opancéřované nákladní vozidlo řízené S. V. a přibližovalo se k místu, kde se

obžalovaný s poškozeným pohybovali, nezletilý se rozeběhl a naběhl na bok kola přední nápravy, kterým byl zachycen a sesunut a další kola ho pak přejela, takže došlo k jeho usmrcení v důsledku rozhrmoždění hlavy.

17. Souhlasit lze rovněž s názorem okresního soudu, že pro posouzení věci bylo podstatné vyřešení tří okruhů otázek, a to zda ke kolizi s nezletilým došlo pro řidičské pochybení obžalovaného V[] a zda obžalovaný mohl z hlediska generální prevenční povinnosti nehodě zabránit, dále zda obžalovaný H[] zanedbal své povinnosti, pokud jde o zajištění bezpečnosti nezletilého v daném místě a čase a také otázka míry spoluzavinění organizátora závodu, pokud jde o zajištění bezpečnosti platících diváků v daném prostoru, tedy i nezletilého, neboť na závodistišti byl umožněn vstup i dětem.
18. Podle názoru odvolacího soudu okresní soud při zodpovězení prvních dvou otázek právem vyšel nikoli jen z názorů a domněnek ve věci slyšených osob, ale především ze závěrů znaleckého zkoumání Ing. Rozlivky, znalce z oboru dopravy, který byl k posouzení věci přibrán orgány činnými v trestním řízení. Na základě závěrů tohoto posudku, které znalec učinil po seznámení se spisem včetně svědeckých výpovědí, po ohledání místa činu, jež bylo provedeno za pomoci dronu, a po provedení vyšetřovacího pokusu s identickým vozidlem, a které vysvětlil a stvrdil u hlavního líčení, totiž mohl bezpečně uzavřít, že jak obžalovaný V[] coby řidič nákladního vozu, tak i obžalovaný H[] hlídající nezletilého měli možnost na sebe v dané situaci reagovat, protože byli vzájemně spatřitelní v dostatečném předstihu i vzdálenosti, avšak zatímco obžalovaný V[] neměl důvod předpokládat, že se nezletilý, kterého registroval v bezpečné vzdálenosti od vozidla a v přítomnosti zletilé osoby, náhle k jeho vozidlu z boku přiblíží, na což už nemohl v rychlosti 20 km/h reagovat, obžalovaný H[] toto předpokládat mohl a měl už jenom proto, že nezletilého znal a věděl, že má „nákladáky“ rád a namísto toho, aby se při vjezdu vozidla na horizont veřejně přístupné plochy závodistišti s nezletilým zastavil a z dostatečné vzdálenosti společně jeho přejezd sledovali, případně si ho vzal na ruku a omezil ho tak v pohybu, z pravé strany se s nezletilým přiblížil ke koridoru vozidla, kde nakonec nad pohybem synovce ztratil kontrolu. Z technického hlediska podle znalce řidič vozidla nemohl střet odvrátit a zabránit by mu mohl jedině tím, že by poté, co registroval chodce, zastavil vozidlo a chodce nechal projít přes svůj koridor pohybu, z pohledu chodců by ke kolizi nemuselo dojít, pokud by se chodci k vozidlu nepřiblížovali. To, že se dítě dostalo na bok pneumatiky opatřené i na tomto místě speciálním dezénem, kterým bylo zachyceno, svědčí o jeho příčném pohybu směrem k boku vozidla. Jestli v tu dobu bylo drženo či nikoli, nebylo možno posoudit (viz odstavce 26 a 38 odůvodnění rozsudku).
19. K tomu je nutno dodat, že okresní soud nevyšel jen slepě ze závěrů znaleckého posudku, ale k dispozici měl rovněž svědecké výpovědi výše jmenovaných očitých svědků kolize, kteří na sobě nezávisle, přesto vůči sobě ve shodě, popsali pohyb nezletilého před kolizí jako volný a obžalovaným H[] nejištěný. Konkrétně tak z výpovědi T[] B[] bylo možno zjistit, že tam vyjel kamion, což bylo slyšet a chlapec udělal takové kolečko asi z radosti a skončil pod koly toho kamionu...oni šli normálně jako rodina, tlačili kočárek, měli „golfáče“, holčičku a chlapečka, který šel 100% vedle pána asi na pravé straně do jednoho metru, neskotačil tam, ale pak se chlapec z ničeho nic nějakou dětskou radostí vytrhnul, odeběhl a udělal takové kolečko a vběhl pod to kolo... že tam dělá kolečko, to řidič nemohl vidět; a z výpovědi M[] B[], že byli nahoře na placu, šli před tou rodinou, kde byli dva dospělí, kluk a malinká holka, v tu chvíli, kdy se stala ta událost, tak chlapec od nich popoběhnul, udělal takový oblouk okolo nich, vedle nich, slyšel, že na něj křičeli, ať se vrátí a v tu vteřinu viděl tu nehodu. Vozidlo vnímal, slyšel ho a jak se blížilo nahoru k tomu horizontu, tak už ho viděl. Dále z výpovědi R[] H[], že viděla přijíždět to auto, toho pána s tím kočárkem a chlapec, ten chlapec byl někde u něho, kdyby se nerozběhl, tak by ho stihl chytit. Ten moment, kdy ten pán si všiml toho auta, chtěl chlapečka chytit, ale ten si myslel, že je to asi hra a rozeběhl se, tak jí to přišlo. Řidič neměl šanci cokoli ze své pozice vidět. Když tam vjelo to auto, ten pán měl chlapečka ve vzdálenosti na to, aby ho chytl,

udělal krok, že ho chce chytnout, ale ten chlapec se rozeběhl; z výpovědi K. M. že byla nahoře na valu přímo proti tomu autu, které přijíždělo pomoci vyprostit převrácené auto. To auto, co mu jelo pomoci, nastartovalo, ještě chvíli nahoře stálo, poté sjíždělo po nějaké chvilce dolů, takže si myslí, že lidi mohli včas uhnout, nebo jít na stranu. Viděla celý pohyb toho vozidla až do té nešťastné události. Vozidlo začalo pomalu sjíždět a ona viděla, jak tam běžely nějaké děti, to jí znervóznilo, takže je sledovala a bohužel viděla, jak projíždí auto, to dítě minulo první kolo a vzala ho ta tři vzadu. Viděla, jak se to dítě navinulo na kola. Běželo tam více dětí, nějaké starší a právě toto malinké. Přišlo jí, jakoby se chtěly rozeběhnout, že jede to auto. Nevšimla si rodičů, viděla ty děti a poté už nic. Z výpovědi S. J. pak vyplynulo, že v momentě, kdy je vozidlo řízené obžalovaný V. minulo a oni chtěli přejít, jakoby ho obejít, viděla pána s tím chlapecem a kočárkem, měla za to, že kluka držel za ruku nebo kapuci, a paní s holčičkou na ruce nebo za ruku. Od mohli být tak 6 nebo 10 metrů, ten kluk nijak nelítal, ale pak uviděla, jak klučina vyběhl a vběhl mezi třetí, čtvrtou nápravu, byl to mžik. Po kolizi byla asi metr od chlapečka a pak šla za strejdou, který se jí složil do náručí se slovy: „Já to nestihl“.

20. Jestliže obžalovaný H. ve svém odvolání odkazuje na výpovědi dalších svědků, podle kterých nemohl na danou tragickou situaci zareagovat lépe či rychleji, konkrétně V. F., V. Š., M. J. a L. J., pak je nutno uvést, že svědci F. a J. vlastní kolizi dítěte s vozidlem neviděli, svědek Š. vypověděl, že to viděl klopeně, vůbec netuší, zda mohl ten kluk odběhnout a vůbec neví, jak se dostal pod ta kola, pořád ale vidí, jak ta rodina šla, jak šel ten pán a kluk hned vedle něj, a také, že se dalo čekat, že tam nějaké vozidlo pojede, byl tam velký rachot a bylo vidět a slyšet, že vyjížděla kopec, a svědkyně J. si vůbec nebyla jistá vzdálenostmi, ví ale, že ten chlapec byl u rodičů, myslí si, že držel tatínka za ruku, ale v době střetu si to nepamatuje, podle ní tam nebylo nic takového, z čeho by se dalo všimnout, že se tam vyřítil, což je ale v rozporu s ostatními svědeckými výpověďmi těch, kteří kolizi zaznamenali včetně svědka Š., se kterým na závodech byla.
21. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že okresní soud správně vyhodnotil, že **obžalovanému V. nelze ex post přičítat k tíži** povinnost preventivně reagovat na z jeho strany neočekávaný a vzhledem ke konstrukci vozidla nemohl být obžalovaným viděn příčný pohyb nezletilého poškozeného k boku jeho vozidla, jehož přítomnost v doprovodu obžalovaného H. do doby, ve které mohl střetu zabránit, registroval v dostatečné a bezpečné vzdálenosti od koridoru jeho vozidla, zatímco **zavinění obžalovaného H.** shledal. Byl to totiž právě obžalovaný H., kdo v daný den na sebe vzal výkon dohledu nad nezletilým bezmála letým synovcem, což je činnost náročná a vyžadující značnou míru opatrnosti sama o sobě, v tomto případě obzvláště, pokud ji vykonával mimo domácnost a ještě vyšší, pokud ji vykonával na tak nebezpečném místě a podniku, jakým byly závody nákladních vozidel v terénu. Této náročnosti proto musela odpovídat i maximální míra jeho ostražitosti, a to při využití všech dostupných informací a prostředků. Pokud ale z dokazování vyplynulo, že obžalovaný ve své ostražitosti polevil právě v momentu, kdy kolem nich projíždělo nákladní vozidlo řízené obžalovaným V., k němuž se s nezletilým přiblížil a nebyl schopen dostatečně rychle reagovat na jeho volný pohyb, takže se nezletilý příčným pohybem směrem k boku vozidla nakonec dostal do kontaktu s jeho pneumatikami, což mělo fatální následek, pak jeho počínání a současně selhání nebylo možno vnímat jinak, než jako porušení prevenční povinnosti podle § 2900 občanského zákoníku a zároveň i porušení primární povinnosti rodiče plynoucí z § 858 občanského zákoníku, tedy důležité povinnosti vyplývající z jeho postavení. V tomto směru je dán zásadní rozdíl s věcí řešenou primárně Městským soudem v Brně pod sp. zn. 3 T 35/2021 a nakonec Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 5 Tdo 162/2023, na kterou ve svém odvolání poukázal, neboť v ní řidička při vědomí výskytu několika dětí na ulici pokračovala v jízdě, ač s ohledem na robustní karoserii vozidla neměla náležitý výhled z vozidla, přičemž nepřizpůsobila jízdu technickým vlastnostem vozidla a v důsledku toho na zpomalovacím prahu srazila přední částí vozidla a povalila na vozovku nezletilou

dívku, která jela na dětském odrážedle při pravém okraji vozovky a které přjetím levé poloviny hlavy pravým předním kolem vozidla způsobila smrtelná zranění. Je to totiž rodič, nebo v tomto případě na roven postavený obžalovaný coby strýc dítěte, kdo byl povinen nezletilého před nehodou chránit a učinit veškerá možná v úvahu připadající preventivní opatření k tomu, aby k takové tragédii nedošlo, a to se v tomto případě nestalo. Odvolací soud přitom považuje za důležité zdůraznit, že pro danou věc nebylo, respektive není stěžejní zjištění, zda obžalovaný nezletilého držel či nedržel za ruku nebo kapuci, ale podstatné je především samotné umožnění toho, že se nezletilý dostal do blízkosti projíždějícího vozidla. V ostatním pak lze opět odkázat na velmi podrobné odůvodnění rozsudku prvního soudu (viz zejména odstavce 38, 40 a 41).

22. Odvolací soud se také mohl plně ztotožnit se závěry soudu I. stupně týkající se **zavinění obžalovaného B**, coby statutárního orgánu pobočného spolku, který byl organizátorem a pořadatelem dané veřejně přístupné akce - závodů nákladních vozidel v terénu tzv. v pískovně v. Lze v tomto směru zcela odkázat opět na pregnantní odůvodnění napadeného rozsudku, především pak odstavce 35, 37, 40-41, v nichž nalézací soud poukázal na konkrétní důkazy, na základě kterých k učiněným závěrům dospěl, aniž by je nesprávně hodnotil či jakkoli deformoval, jak je obhajobou obžalovaného namítáno. Je třeba konstatovat, že okresním soudem bylo naopak zcela správně a logicky dovozeno, že poškozený B na nastalé tragické události nese svůj díl viny právě z pozice svého postavení předsedy klubu, coby pořadatele závodu, ale současně i ředitele závodu, který se na jeho vlastní organizaci a zabezpečení podílel. Byl to ostatně on, kdo za pobočný spolek coby právnickou osobu nečinil jen právní jednání, ale i fyzicky se podílel na tom, jak místo bude zabezpečeno, řešil návštěvní řád i závodní sekce a byl to také on, kdo školil závodící řidiče a měl dbát na to, aby byli řádně proškoleni i najatí pořadatelé, jejichž rozmístění v daném prostoru bylo určeno, neboť jak vypověděl, za 20 let u spolku se podílel v podstatě na všem, co se závodů týkalo včetně tvorby pravidel, pod nimiž je podepsán jako ředitel závodu. Jestliže tedy byl z hlediska bezpečnosti tak náročný závod pořádán jako veřejně přístupná akce, a to v uzavřeném prostoru pronajaté pískovny, kam měli vstup jen platící diváci včetně dětí, přičemž prostor, kterým závodní nákladní vozy přejížděly z jedné soutěžní sekce do druhé, nebyl oproti soutěžním sekcím nijak z hlediska ochrany návštěvníků koridorově vymezen či jinak pořadatelem při přejezdu vozidel zabezpečen tak, aby se diváci nedostávali do jejich těsné blízkosti, pak uvedený nedostatek, či jinak řečeno lehkomyšlné až hazardní spoléhání se na to, že do této doby se nic na závodech nestalo a pro zabezpečení stačí vyvěsit u dvou vchodů návštěvní řád a na vstupenky vytisknout upozornění, že vstup je na vlastní nebezpečí, opět nelze chápat jinak, než jako porušení prevenční povinnosti podle § 2900 občanského zákoníku a pro smrt nezletilého poškozeného současně jako porušení důležité povinnosti obžalovaného B vyplývající z jeho pravomocí nejen jako statutárního orgánu pořádajícího pobočného spolku, tedy z jeho postavení, ale rovněž plynoucích z jeho funkce ředitele závodu. I tato porušení, která následně pořádající pobočný spolek dokázal napravit přijetím příslušných opatření, jak bylo obžalovaným i svědky potvrzeno, se totiž vedle zavinění obžalovaného H na tragickém následku z hlediska kauzality, byť méně významnou, přesto však nikoli marginální měrou podílela. Z hlediska důležitosti pro následek její určení okresním soudem v poměru 40 % ku 60 % (viz odstavec 41 odůvodnění napadeného rozsudku), odvolací soud sdílí. Ostatně i Nejvyšší soud ve věci sp. zn. 8 Tdo 1028/2014 konstatoval, že pokud jde o život a zdraví lidí, trestána by měla být transparentní nedbalost, stejně jako nečinnost, laxnost a hazardérství, jejichž naplnění odvolací soud na straně konajícího organizátora a ředitele závodu shledává. Obecně nebezpečná situace na místě, o níž svědci vypovídali, od obžalovaného coby pořadatele a ředitele vyžadovala výjimečný postup ve smyslu zajištění veškerých možných preventivních opatření, a to se nestalo.

23. Pokud tedy soud I. stupně dospěl k závěru a také řádně odůvodnil, že vina obžalovaných B a H, nikoli však obžalovaného V, byla prokázána uceleným řetězcem přímých

i nepřímých důkazů včetně výpovědí svědků, znaleckých posudků a ostatních důkazů listinné povahy, které se navzájem doplňují tak, že na jejich základě je možné dovodit bezpečný a logický závěr o průběhu žalovaných skutků a jejich pachatelích, přičemž na tomto závěru nemůže nic změnit obhajoba obžalovaných založená na zpochybňování zjištěného skutkového stavu a způsobu hodnocení důkazů soudem I. stupně, pak nelze, než s tímto názorem vyslovit souhlas. Použití zásady *in dubio pro reo*, jehož se domáhá ve svém odvolání obžalovaný H■■■■, domáhá, není na místě, neboť ve věci žádné pochybnosti o jeho vině a určené míře jeho spoluzavinění a spoluzavinění obžalovaného B■■■ v poměru 40 % ku 60 % v neprospěch obžalovaného H■■■■, nelze nic vytknout.

24. S ohledem na výše uvedené soud II. stupně považuje za bezchybný nejen **zprošťující výrok** v případě obžalovaného V■■■■, ale za bezchybnou považuje rovněž použitou **právní kvalifikaci** prokázaného jednání obžalovaných B■■■ a H■■■. Prvý soud v jejich případě náležitě objasnil jednání, následek, jakož i příčinnou souvislost mezi jejich jednáním a fatálním následkem, přičemž správně uzavřel, že jen obžalovaní B■■■ a H■■■ jednali zaviněně ve formě minimálně **nevědomé nedbalosti** podle § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když s ohledem na obecně nebezpečnou povahu pořádaného závodu nákladních vozidel v terénu, při němž potencionálně hrozilo nebezpečí újmy na zdraví či na životě všech účastníků, **nezachovali potřebnou míru opatrnosti** a obezřetnosti, aby předešli tragickým následkům, které si měli a mohli uvědomit s ohledem na podmínky, za nichž závod probíhal a s ohledem na své postavení, funkci a životní zkušenosti, a spáchali tak přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku. I v této části může odvolací odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku (viz odstavce 40 - 43) odkázat, neboť by je pouze opakoval. Přesto však v reakci na námitku obhajoby obžalovaného B■■■, že porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uložené podle zákona nelze dovozovat z porušení obecné zásady generální prevence upravené v ustanovení § 2900 občanského zákoníku, považuje odvolací soud za důležité uvést, že tato argumentace není správná. Ustálená judikatura totiž na otázku, zda porušení tohoto ustanovení může představovat zároveň porušení důležité povinnosti ve smyslu § 143 odst. 2 trestního zákoníku (a také § 147 odst. 2 a § 148 odst. 1 trestního zákoníku) odpovídá kladně, přičemž za rozhodující kritérium při posuzování toho, zda jde o porušení důležité povinnosti, považuje zvážení toho, jaký následek z porušení konkrétní povinnosti může vyplynout. Lze v tomto směru odkázat příkladmo na rozhodnutí Nejvyššího soudu, a to usnesení ze dne 11. 5. 2016, sp. zn. 8 Tdo 8/2016, usnesení ze dne 30. 10. 2018, sp. zn. 6 Tdo 1299/2018, ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 8 Tdo 1372/2018, usnesení ze dne 13. 2. 2019, sp. zn. 8 Tdo 1533/2018, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 709/2018.

25. Jde-li o přezkoumávané **výroky o trestu**, odvolací soud žádné pochybení neshledal u **obžalovaného H■■■**. Prvý soud v jeho případě respektoval obecná ustanovení § 38 a § 39 trestního zákoníku o přiměřenosti trestních sankcí a o podmínkách ukládání trestů, přihlédl ke všem aspektům majícím na volbu vhodného postihu vliv, dostatečnou pozornost věnoval zhodnocení všech hledisek rozhodných pro stanovení stupně společenské škodlivosti jednání obžalovaného i možností jeho nápravy a zcela správně dovodil, že lze obžalovanému uložit **výchovný trest**, respektive pohrůžku trestem odnětí svobody. Pokud vlastní výměru trestu volil v rámci trestní sazby uvedené v § 143 odst. 2 trestního zákoníku (1 rok až 6 let) na samé spodní hranici, tj. ve výměře 12 měsíců, pak tím vyjádřil i všechny další okolnosti případu. Výkon trestu pak první soud zcela právem podmíněně odložil na poměrně krátkou zkušební dobu v trvání 24 měsíců (v rámci zákonného rozpětí od 1 roku do 5 let), čímž opět vyjádřil nejen to, že se zjevně jednalo pouze o exces z jinak řádného způsobu života obžalovaného, ale také, že účelem takto vyměřené zkušební doby je, aby se obžalovaný ze svého jednání poučil a jakýmkoli riskantním situacím se do budoucna vyhnul. Obžalovanému také zcela ve shodě se zákonem uložil podle § 82

odst. 3 trestního zákoníku povinnost, aby v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradit škodu, kterou způsobil trestnou činností.

26. Naproti tomu odvolací soud nepovažuje za přiměřený postup prvního soudu při ukládání trestu **obžalovanému B** [REDACTED] **B** [REDACTED], neboť je zřejmé, že za podmínek stejné právní kvalifikace a stejné trestní zachovalosti a naopak určené nižší míry jeho zavinění na nastalém tragickém následku oproti obžalovanému H [REDACTED] tohoto obžalované potrestal sice stejným druhem trestu, avšak s přísnější výměrou jak vlastního trestu odnětí svobody, tak i zkušební doby, což neodpovídá stavu věci ani zákonu. Uvedenou disproporci bylo třeba napravit, a proto krajský soud podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu v této části zrušil napadený rozsudek a za podmínek § 259 odstavec 3 trestního řádu sám ve věci rozhodl tak, že obžalovanému B [REDACTED] uložil shodný trest co do druhu i výměry, jaký byl nalézacím soudem uložen již obžalovanému H [REDACTED], tedy odsoudil jej podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **12 měsíců**, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 24 měsíců se současně uloženou povinností podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradit škodu, kterou způsobil trestnou činností. I v jeho případě takový postih považuje za dostatečně výchovný, respektive způsobilý dosáhnout nápravy obžalovaného do budoucna.
27. Z podnětu podaných odvolání byly dále přezkoumány **výroky adhezního řízení**, a i v této části odvolací soud zjistil, že v případě odškodnění pozůstalých poškozených D [REDACTED] v předložené podobě nemohou obstát. Důvodem je několik pochybení, jež spočívají jednak v početní chybě v případě přiznaného nároku podle § 2961 občanského zákoníku a rovněž opomenutí oprávněného nároku náležejícího podle § 2960 občanského zákoníku poškozenému Z [REDACTED] D [REDACTED] a také v nesprávném postupu okresního soudu při stanovení výše odškodnění, jež náleží všem třem pozůstalým podle § 2959 občanského zákoníku.
28. Z výroku a odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR se k trestnímu řízení včas připojila s nárokem na náhradu škody ve výši 3 882 Kč, jež představuje náklady vynaložené v souvislosti s vysláním zdravotnického personálu ke kolizi nezletilého s nákladním vozidlem a provedenými jejich úkony na místě. Tuto částku a její proplacení řádně doložila, a proto okresní soud správně rozhodl v souladu s § 2909 a § 2910 občanského zákoníku o povinnosti obžalovaných odsouzených k její úhradě v poměru určené míry jejich zavinění.
29. Ze stejných zdrojů je dále zřejmé, že se k trestnímu řízení včas připojili s nárokem na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy v celkové částce 1 578 555 Kč poškozená Mgr. K. D [REDACTED], v celkové částce 1 548 170 Kč poškozený Z. D [REDACTED] a v celkové částce 1 513 560 Kč poškozená M. E. D [REDACTED].
30. Nalézací soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovaným B [REDACTED] a H [REDACTED] zaplatit v určeném poměru poškozené Mgr. D [REDACTED] nemajetkovou újmu ve výši 908 136 Kč a léčebné výlohy ve výši 6 850 Kč, přičemž se zbytkem nároku na náhradu škody uplatněným ve výši 238 145 Kč za pořízení dvojhrobu poškozenou podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních s tím, že rozhodnutí o tomto nároku by vyžadovalo provést doplňující dokazování jdoucí nad rámec trestního řízení, dále oba obžalované za stejných podmínek zavázal k povinnosti zaplatit poškozenému Z. D [REDACTED] nemajetkovou újmu ve výši 908 136 Kč a náklady pohřbu ve výši 29 610 Kč a poškozené M. E. D [REDACTED] nemajetkovou újmu ve výši 756 780 Kč, zatímco se zbytky uplatněných nároků poškozené odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
31. Se závěrem soudu I. stupně se lze jistě ztotožnit, pokud jde o přiznanou náhradu majetkové škody Mgr. D [REDACTED] za náklady vynaložené s péčí o zdraví ve výši 6 850 Kč, konkrétně za terapie, které

vyhledala v souvislosti s vyrovnáním se ztráty nezletilého syna. Jejich hmotněprávní nárok vyplývá z ustanovení § 2960 občanského zákoníku a jejich vynaložení bylo poškozenou řádně doloženo. Stejný nárok ve výši 2 350 Kč řádně doložený a zdokladovaný uplatnil rovněž poškozený Z. D[REDACTED], nicméně v jeho případě byl okresním soudem chybně pominut.

32. Správně nalézací soud postupoval i v případě poškozeného Z. D[REDACTED], pokud mu přiznal nárok na náhradu škody v souvislosti s náklady pohřbu nezletilého poškozeného syna, který uplatnil a fakturami doložil ve výši 32 260 Kč, aniž by tuto částku ponížil o 5 000 Kč veřejné dávky vyplacené mu podle jiného právního předpisu. Okresní soud to udělal za něj, nicméně ve výpočtu chyboval a nárok přiznal částkou vyšší o 2 350 Kč než poškozenému v souladu s § 2961 občanského zákoníku náležela.
33. Správně pak okresní soud postupoval v případě všech tří poškozených při hmotněprávním přiznání nároku na odškodnění jejich duševních útrap v souvislosti s usmrcením nezletilého O[REDACTED] D[REDACTED] v souladu s § 2959 občanského zákoníku. V tomto případě však podle názoru odvolacího soudu chyboval při stanovení konkrétní výše jinak oprávněného nároku, neboť je u rodičů navýšil o 20 % s odkazem na okolnosti projednávané věci, jak vysvětlil v odstavci 48 odůvodnění rozsudku. Krajský soud nijak nepochybuje, že tragická smrt jejich nezletilého příbuzného významně zasáhla do jejich života a způsobila jim utrpení, nicméně pouze na základě jejich tvrzení ohledně intenzity a kvality vzájemných vztahů, o kterých ani odvolací soud nepochybuje, okolností, za kterých ke smrti dítěte tak útlého věku došlo a způsobu, jakým se o jeho úmrtí dozvěděli, nelze navýšení základní výměry satisfakce, tak jak soud rozhodl a oni požadují, přiznat. Nemůže v tomto případě slevit z požadavků spravedlivého procesu, které musí respektovat i v tak citlivé věci.
34. Pro výše uvedená pochybení proto i v této části týkající se pozůstalých krajský soud rozsudek okresního soudu k odvolání obžalovaných B[REDACTED] a H[REDACTED] a zčásti i odvolání poškozeného Z. D[REDACTED] podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu zrušil a sám za splnění podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu poté, co znovu provedl důkaz listinami pro daná zjištění podstatnými, rozhodl pro přehlednost o všech jimi uplatněných nárocích **tak, že uložil obžalovaným B[REDACTED] a H[REDACTED] v určeném poměru 40 % ku 60 % zaplatit Mgr. K[REDACTED] D[REDACTED] na náhradě nemajetkové újmy za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké částku ve výši 757 860 Kč a na náhradě škody v souvislosti s náklady spojenými s péčí o zdraví částku ve výši 6 850 Kč, Z[REDACTED] D[REDACTED] na náhradě nemajetkové újmy za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké částku ve výši 757 860 Kč, na náhradě škody v souvislosti s náklady spojenými s péčí o zdraví částku ve výši 2 350 Kč a na náhradě škody v souvislosti s náklady pohřbu částku ve výši 27 260 Kč a M[REDACTED] E[REDACTED] D[REDACTED] na náhradě nemajetkové újmy za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké částku ve výši 568 395 Kč.**
35. Lze k tomu pouze dodat, že v případě přiznaných částek odškodnění pozůstalých podle § 2959 občanského zákoníku odvolací soud rozhodl v souladu s průlomovým rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, jímž bylo konstatováno, že za základní částku náhrady za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného s tím, že v případě ostatních osob by měla být náhrada zpravidla nižší. Každému z rodičů proto krajský soud přiznal **dvacetinásobek částky 37 893 Kč**, jež odpovídá průměrné hrubé měsíční nominální mzdě přepočtené na počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok 2021, neboť ti jsou v nejbližším přímém příbuzenském vztahu k zemřelému dítěti, a sestře, které byly v době úmrtí 2 roky a je ve vztahu k zemřelému stejně jako rodiče podle § 22 odst. 1 občanského zákoníku osobou blízkou v prvním stupni, avšak vedlejší linií **patnáctinásobek** dané částky. Dále pak pro úplnost, vzhledem k odvolání poškozených, kteří u této náhrady požadovali její navýšení na dvojnásobek, odvolací

soud poznamenává, že Ústavní soud svým nálezením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 2844/14, vymezil obecná kritéria na straně poškozených i na straně obviněných, kterými se soudy mají při stanovení správné výše náhrady nemajetkové újmy zabývat a na základě kterých má být tato výše určena. Jako okolnosti na straně poškozených určil zejména intenzitu vztahu pozůstalého se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých, otázku hmotné závislosti pozůstalého na usmrcené osobě a případné poskytnutí jiné satisfakce. Jako okolnosti na straně osob odpovědných pak postoj pachatele, dopad události do jeho duševní sféry, jeho majetkové poměry a míru zavinění, eventuálně míru spoluzavinění usmrcené osoby. V této konkrétní věci s ohledem na uvedená kritéria pro přiznání vyšších částek neshledal důvody.

36. Co do zbytku uplatněných avšak nepřiznaných nároků pak soud poškozené odkázal na občanskoprávní řízení, neboť adhezní řízení nezná možnost zamítnutí nároku, a to ani částečně.
37. Uvedenými změnami výroku o trestu v případě obžalovaného B a výroků adhezního řízení bylo odvolání obžalovaných B a H a odvolání poškozeného D zčásti vyhověno.
38. Naproti tomu odvolání státní zástupkyně bylo podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek **přípustný**.

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 26. listopadu 2024

JUDr. Eva Holasová v. r.
předsedkyně senátu